

a kommunista rendszer uralomra került!"

Consigliere püspök, a jeles teológus és kiváló tudós tovább védelmezte álláspontját, és egyre jobban belemerült a vitába. Már-már hajlottunk arra, hogy elfogadjuk álláspontját, vagy legalábbis kételkedni kezdjünk a magunk igazában, amikor Pio atya minden emberi logikát megcáfolt néhány szavával, melyekkel rajta kívül senki más nem mert volna előhozakodni: „*Excellenciás uram!*” – mondta. „*Nem fogunk győzni. Vagy ha mégis, a győzelem büntetés lesz számunkra!*” A püspök végül türelmét veszítve így kiáltott fel: „Az Ég szerelmére, atyám, nem és nem!”

Néhány napon belül jó híreket kapsz majd...

1944-et írtunk. Vonatunk Róma felé robogott, és mi (az akkoriban őrmesteri rangot viselő Pasquale Pannunzio, valamint jómagam) örültünk, hogy ülőhelyet találtunk. Az utasok között volt egy fekete ruhába öltözött fiatalasszony. Csendben ült mellettem, és maga elé bámult. Egyszeriben megsajnáltam: „Vajon mi rossz történhetett ezzel a szerencsétlen asszonnyal?”

Pannunzio úrral szemközt egy hozzá hasonló korú úriember ült. Egymásra néztek, egy-két szót váltottak, majd mindketten egyszerre tették fel a kérdést: „A rendőrség kötelékébe tartozik?” A férfi azt mondta Pannunzio úrnak, hogy San Giovanni Rotondóból jön, ahová a mellettem ülő hűgát kísérte el, aki csupán néhány napja volt férjnél, amikor szörnyű gyász érte: a hajót, melynek fedélzetén férje Görögország felé utazott, angol torpedóromboló támadta meg.

Mivel a fiatalasszony vigasztalhatatlan volt, elhatározták hát, hogy elviszik Pio atyához, talán neki sikerül lecsendesítenie a lelkében dúló szörnyű vihart. A fivér beszámolt Pio atyának a szomorú eseményről, az atya pedig ezt felelte neki: „*Reméljük a legjobbat, és imádkozzunk!*” A fiatalasszonynak pedig, aki szentgyónást is végzett nála, e szavakat mondta: *Nyugodj meg, néhány napon belül jó híreket kapsz majd!*”

Figyelmesen hallgattam a történetet, anélkül, hogy egy szót is szóltam volna, végül megkérdeztem: „Kérem, elismételné nekem Pio atya szavait?” Ő így is tett, mire így folytattam: „Az Ön helyében nem tulajdonítanék túl nagy jelentőséget annak, amit az atya Önnek mondott, mivel jómagam is hasonlóképpen próbáltam volna vigasztaló szavakat találni. Az azonban, amit a hűgának mondott, minden kétséget kizáróan nagy jelentőséggel bír.”

Majd pedig a fiatalasszonyhoz fordultam, és így szóltam: „Hallgasson rám! Legyen egészen nyugodt, és bízson abban, amit Pio atya mondott Önnek, mert ha ő bizonyosan állít valamit, mint ahogy az Ön esetében történt, akkor biztos lehet benne, hogy minden úgy történik majd, ahogyan megmondta.”

Ezután Benevento vasútállomásán elköszöntem kedves barátomtól, Pannunzio úrtól, Pietrelcinában pedig búcsút vettem újdonsült rendőr ismerősünktől és hűgától. Majd továbbutaztam úti célom, Fragneto L'Abate felé. Néhány nappal később az esetet elmeséltem fivéremnek, Geremia Capobiancónak, és ő azonnal félbeszakított a következő szavakkal: „Hát te még nem hallottad? A hölgy valóban jó híreket kapott! A tengeralattjáró, amely a hajót megtorpedózta, felvette fedélzetére az asszony férjét, az pedig Angliából táviratozott a feleségének, hogy az egészet épen és egészségesen túlélte.”

IV. Az előljárók visszaemlékezéseiből

El vagy átkozva!

Ezt a különleges és csodálatos esetet San Marco in Lamis-i Benedek atyától hallottam. A történetek említett időpontjára már nem emlékszem, ám az megközelítő pontossággal a leírt eseményekből is kikövetkeztethető.

Egy alkalommal édesanyja kíséretében egy Cerignolából származó fiatalasszony kereste fel Pio atyát abban a reményben, hogy az atya megszabadítja a fiatal teremtést rögeszms félelmétől, miszerint, el van átkozva. Ám ahelyett, hogy a szerencsétlen teremtés a gyóntatószékben békére lelt volna, csak még több keserűség várt rá. Amikor beszámolt Pio atyának lelki gyótródéséről, az atyától a következő meglepő választ kapta: „*Valóban el vagy átkozva!*”

Képzeltetik, hogy érezte magát az asszony, amikor elhagyta a kicsiny templomot. Kimerült és lesújtott volt. Folyton csak azt ismételte. „*Én szerencsétlen! El vagyok átkozva! Pio atya is megmondta, hogy el vagyok átkozva!*”

Az édesanyja Benedek atyához fordult, és mindent elmondott neki. Könyörögve kérte, próbáljon ő is valamit tenni. Pio atya lelki vezetője, vagyis Benedek atya így fordult szerzetestársához: „Fiam, Pio, mit tettél? Az a fiatal lány sehogyan sem tud megnyugodni. Meg kell értened, fiam, hogy még ha az Úr fel is fed valamit előtted, neked nincs felhatalmazásod azt továbbadni annak a szerencsétlen lánynak!” „*Atyám*” – felelte Pio atya. „*Álmomban sem szándékoztam ilyesmit mondani neki! Kérlek, mondd meg annak a fiatal teremtésnek, hogy keressen fel újra!*” A fiatalasszony el is ment újra, és ismét szentgyónáshoz járult Pio atyánál. Ez alkalommal azonban megtalálta a lelki békét és a teljes megnyugvást. Vagy talán még ennél többet is: a pokoli vihar után a Paradicsom békéje köszöntött rá!

„Tehát” – fejezte be elbeszélését Benedek atya – „nem más szólt első alkalommal a fiatalasszonyhoz, mint az ördög maga, aki Pio atya személyébe bújva és hangját tökéletesen utánozva akarta a lányt a végső kétségbeesésbe taszítani, e szavakat mondván neki: „El vagy átkozva!”

Atyám, kaptál engedélyt a Szent Hivataltól?

Gemelli atya azzal a határozott szándékkal érkezett San Giovanni Rotondóba, hogy megbizonyosodjék a Pio atyáról hallott különös dolgok felől. Benedek atya elkísérte Gemelli atyát, és mivel jól ismerte tiszteletreméltó testvérünket, megkérdezte tőle: „Atyám, van engedélyed minderre a Szent Hivataltól?” A Szent Hivatal ugyanis abban az időben kifejezetten megtiltott mindennemű egyéni vizsgálatot Pio atya ügyében. A Katolikus Egyetem nagyhírű alapító atyja nem hagyhatta ezt figyelmen kívül, ám Benedek atya gyanúja végül is sajnos megalapozottnak bizonyult.

Hogyan járhatott el ilyen meggondolatlanul egy ilyen jeles férfiú? Vajon azt gondolta, jó híre és tekintélye talán mentesíti őt bármiféle tilalom alól?

Mindenesetre az eredmény előrelátható volt. Gemelli atya mindezek ellenére felkereste Pio atyát, és megvizsgálta őt. Pio atyának pedig engedelmeskednie kellett. Gemelli atya végül kiábrándultan és keserűséggel telve távozott.

Ha a provinciális atya ott lett volna...

Abban az időben, amikor Ágoston atya harmadszor töltötte be a provinciális tisztséget, Capracottai Lukács testvér, San Giovanni Rotondói Kelemen testvér, valamint egy világi hívünk autóbalesetet szenvedett. Miután egy másik autóval ütköztek, Kelemen atya megpróbálta kinyitni a kocsijuk ajtaját, és elesett egy kórkásban, ám szerencséjére csupán kisebb zúzódást szenvedett. Ennek ellenére a történetek igen felzaklatták.

Kis idő múlva Ágoston atya más testvérek jelenlétében beszámolt Pio atyának az esetről, és az elmondottakhoz még hozzá tette: „Kelemen atya nem sérült meg, ám ha én lettem volna az ő helyében, ki tudja, hogyan végeztem volna.” Pio atya erre így válaszolt: „*Ha a provinciális atya ott lett volna, akkor Pio atya is ott lett volna vele.*” Más szóval, Ágoston atyának semmi bántódása nem esett volna.

Valóban, soha semmi hasonló baleset nem történt a provinciális atyával, bár igen gyakran utazott autóval, mivel beteg lába miatt nem tudott vonatra szállni.

IMA PIETRELCINAI SZENT PIO ATYÁHOZ

PIO ATYA...

te a büszkeség századában éltél, és alázatos voltál.
Te köztünk jártál az álom kergette, eljátszott
és imádott gazdagság korszakában, és szegény maradtál.

PIO ATYA...

melletted senki nem hallotta a Hangot és te Istennel beszélteél;
közeledben senki nem látta a Fényt, és te láttad az Istent,
miközben mi kifulladásra keresgélünk, te térden állva maradtál,
és láttad az Isten keresztre feszített Szeretetét,
sebekkel a kezén, a lábán és a szívében: mindörökre.

PIO ATYA...

segíts minket, hogy sírjunk a keresztre feszített Jézus előtt,
segíts nekünk, hogy higgyünk a Szeretetben,
segíts bennünket, hogy úgy érezzük a szentmisét, mint Isten sírását.
Segíts, hogy úgy keressük a megbocsátást, mint a béke ölelését,
segíts minket, kereszténynek lenni azokkal a sebekkel,
amelyek a hűséges és csendes szeretet vérét hullatják:
úgy, mint Isten sebei! Ámen.

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/3.

SZAVAK ÉS TÖRTÉNETEK PIO ATYA ÉLETÉBŐL

III. Emlékek a II. Világháború idejéből

A győzelem büntetés lesz számunkra

Még mindig a II. világháború idejében járunk.

Ezt a történetet maga Pio atya mesélte el nekem. Egy alkalommal San Giovanni Rotondóban nagy ünnepséget tartottak, amelyen sok, a környékbeli plébániákhoz tartozó pap is részt vett. A szentbeszédet Vittorio Consigliere kapucinus atya, Ascoli, Satriano és Cerignola püspöke tartotta.

Ebéd közben a szó természetesen a háború eseményeire terelődött, hiszen akkoriban a dolgok a Tengelyhatalmak, azaz Berlin, Róma és Tokió számára egyértelműen kedvező fordulatot vettek.

A japánok Pearl Harbour ellen intézett váratlan támadása, valamint annak az amerikai haditengerészetre gyakorolt tragikus következményei minden kétséget kizáróan meggyőzték a Tengelyhatalmakat arról, hogy hamarosan végzetes csapást mérhetnek majd ellenségeikre.

A jelen lévők közül mindenki hitt ebben, kivéve Pio atyát. Ez ma már furcsának tűnhet, ám akkoriban több alkalommal is határozottan szembe kellett szállnia azokkal, akik véleményüket az aktuális eseményekre alapozták.

Ez alkalommal a Pio atya által egyébként igen nagy tiszteletben tartott Consigliere püspök maga szállt szembe az atya véleményével. Ő azonban megingathatatlan bizonyossággal jelentette ki: „*Nem fogunk győzni! Nem látom, győzelmünk hogyan következhetne be, amikor egy bizonyos vezető nyíltan szembefordul a Pápával (Hitler Palesztinába küldte volna őt), a másik pedig nyilvánosan káromolja a Szűzanyát (ahogy a hírek szerint Mussolini tette)!*”

Consigliere püspök azonban megjegyezte: „Nem, atyám! Amit mond, az nem történhet meg! Való igaz, hogy a mi soraink között is munkálkodik a Gonosz Lélek, ám nézze csak meg, a másik oldalon ott áll a hatalmas Oroszország, amely nem csupán arcátlanul és istenkáromló módon hirdeti, tanítja és terjeszti az ateizmus eszméjét, hanem, mi több, nyílt háborút hirdetett Isten ellen! És mindezek felett, nem elégszenek meg azzal, hogy megrontják az orosz gyermekeket, ifjakat és felnőtteket, hanem azokra az országokra is ráerőltetik ördögi és romlott eszméiket, amelyekben